

Đề bài

Em hãy kể lại một truyện dân gian (thần thoại, truyền thuyết hoặc cổ tích) theo sự tưởng tượng và suy nghĩ của riêng em.

Bài làm

Xưa có em bé mồ côi cả cha lẫn mẹ tên là Lệnh Hồ Sung. Vì khi còn sống, cha mẹ đã vay của tên địa chủ giàu nhất làng nhưng chưa trả được nên hẳn bắt em phải đi ở cho hẳn để trả nợ cho cha mẹ em. Công việc của Sung hằng ngày là phải chăn một đàn trâu khoảng hơn mười con. Em rất quý đàn trâu và coi chúng như những người bạn tốt vậy. Từ ngày Sung chăn trâu cho tên địa chủ, đàn trâu của hẳn béo tốt hẳn lên, bụng lúc nào cũng tròn căng, da bóng mượt. Hẳn lấy làm hài lòng lắm, nhưng bề ngoài hẳn tỏ ra bực bội, xét nét trong từng hành động của Sung, mặc dù em chẳng có tội tình gì. Còn Sung thì cần răng chịu đựng mọi đòn roi độc ác của tên địa chủ.

Sung rất thích vẽ. Khi chăn trâu, em thường dùng que vẽ trên đất. Em cố gắng vẽ thật giống người, vật... xung quanh mình. Ngay cạnh nơi em thường chăn trâu là nhà một ông giáo dạy vẽ. Người theo học rất đông bởi chỉ cần nhìn những nét bút mềm mại lướt nhanh trên giấy của ông thôi, người xem cũng phải trầm trồ thán phục cũng chưa cần nói đến hình vẽ. Ông là thầy của nhiều họa sĩ tài ba. Mặc dù nổi tiếng như vậy nhưng ông sống thanh bạch và đặc biệt ông rất thương người. Ông mở lớp dạy vẽ là để truyền dạy cho lớp trẻ những bí quyết mà ông đã học được ở môn vẽ chứ không phải để làm giàu. Sung thường lên vào nhà ông giáo này để học lỏm. Nhưng “cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra”. Ông giáo đã phát hiện ra Sung. Phục cái tài vẽ của Sung, ông rất quý Sung và đã dạy em vẽ. Nhờ sự chăm chỉ luyện tập. Sung vẽ chẳng kém gì thầy. Nhưng em không có tiền để mua bút và giấy nên dù Sung có dồn hết tâm sức vào những bức tranh trên đất thì cũng chẳng có ai biết tới bởi chúng dễ dàng bị xóa nhòa. Tài năng của Sung ngày càng phát triển và nâng cao hơn cả thầy. Sung rất biết ơn ông giáo và em mong muốn sẽ có một ngày nào đó em đền đáp được công lao ấy. Một hôm, Sung vào nhà thầy thăm ông như mọi hôm. Ông giáo cầm lấy tay Sung, trao cho em một cây bút vẽ bằng vàng sáng lấp lánh rồi ông nói:

– Con hãy cầm cây bút này, từ nay nó thuộc về con. Ta mong rằng, con sẽ sử dụng nó đúng lúc. Sung chưa kịp cảm ơn thì bỗng nhiên căn nhà đơn sơ của ông giáo biến mất. Sung thấy mình đứng lơ lửng giữa một bãi cỏ rộng. Đàn bò của tên địa chủ vẫn bình thản gặm cỏ. Sung vô cùng ngạc nhiên, em lấy tay dụi mắt để thử xem có phải mình mơ hay không, nhưng không, hoàn toàn không có gì khác ngoài quang cảnh em đã nhìn thấy. Em chợt hiểu ra: “Ông giáo chính là người trên trời sai xuống giúp em”. Em lấy cây bút ra vẽ thử một đĩa thịt gà, thật không ngờ trước mắt em là một đĩa thịt gà quay nóng hôi, bốc hơi thơm phức. Em vội vàng ăn ngấu nghiến vì em chưa bao giờ được thưởng thức một món ăn ngon đến thế. Ăn xong, em khoan khoái đứng nghĩ: “Thế là hôm nay không phải ăn những thứ bẩn thỉu của tên địa chủ, cây bút thật là tuyệt diệu”. Khi Sung lùa đàn trâu về đến nhà, tên địa chủ vô cùng ngạc nhiên thấy mặt Sung rất vui chứ không mệt mỏi, ủ rũ như mọi ngày. Bữa tối, tên địa chủ đưa cho Sung một bát cháo và nói:

– Này, ăn đi!

Sung trả lời:

– Ô, hôm nay tôi không đói.

Tên địa chủ tự hỏi: “Lạ nhỉ, không biết có chuyện gì. Phải mọi hôm thì nó đã vồ lấy ăn ngẫu nhiên”. Buổi đêm, tên địa chủ lừa lúc Sung ngủ say liền vào chuồng ngựa, nơi em thường ngủ. Hắn thấy cây bút vàng đang tỏa sáng trong tay em. Hắn nhẹ nhàng gỡ lấy rồi về phòng ngủ. Đến sáng hôm sau, Sung thức dậy thấy đã mất cây bút. Em nghĩ ngay đến tên địa chủ. Em vội vàng vào hỏi thì thấy hắn đang ngắm nghía cây bút nhưng lúc này cây bút của em không còn tỏa sáng nữa. Tên địa chủ đã đoán được Sung đến gặp hắn để làm gì liền kêu tiếng trước:

– A, thằng ăn cắp, cây bút vàng này là của tao mà mi lại dám lấy cắp, thật là quá lắm. Ta đã giúp đỡ mi có cơ hội trả nợ cho cha mẹ mi, thế mà... hừm, bây giờ ta mới biết là ta nuôi ong tay áo. Gia nhân đâu! Nọc nó ra đánh đủ năm mươi gậy cho ta.

Sung sợ hãi nói:

– Nếu ông tha cho tôi thì tôi xin biếu ông năm mươi xe vàng để đền vào năm mươi gậy của ông.

Nghe nói đến vàng, tên địa chủ đổi giọng tươi tỉnh và đồng ý ngay. Nhưng Sung lại nói:

– Trước hết ông hãy đưa cho tôi cây bút đã.

Tên địa chủ trầm nghĩ: “Một cây bút bằng vàng có thắm vào đâu so với năm mươi xe vàng, chỉ bằng ta cứ đưa cho nó rồi cướp lại sau”.

Nghĩ vậy tên địa chủ liền đưa cho Sung cây bút. Sung vui mừng vẽ năm mươi xe vàng biếu tên địa chủ. Trong khi đó thì tên địa chủ tròn mắt ngạc nhiên khi thấy Sung dùng bút vẽ xe vàng. Hắn nổi máu tham định cướp lại cây bút nhưng Sung đã vẽ một chiếc áo tàn hình và biến mất. Sung đến một thị trấn đông đúc và vẽ cho mình một tòa lâu đài tráng lệ cùng hàng chục gia nhân, đầy tớ, gấm vóc, lụa là, đồ đạc trong lâu đài.

Mọi người trong thị trấn sợ hãi, tưởng là ma quỷ hiện hình liền bỏ chạy tán loạn hết. Đêm đó Sung ngủ rất say vì chưa bao giờ em được vẽ nhiều như thế trong một ngày. Trong giấc mơ, em gặp ông giáo ngày nào. Ông giận dữ nói với em:

– Ta những tưởng đã tìm được một người tài để cứu giúp người nghèo. Thật không ngờ người lại đổi thay một cách nhanh chóng đến thế. Ta đã mất bao nhiêu công sức dạy người thành tài, vậy mà... Bây giờ thì cây bút thần đó cũng chẳng giúp gì cho người đâu. Ta đã nhầm, ta đã nhầm! Ha! Ha! Ha! Ha...

Sung giật mình thức dậy mồ hôi vã ra như tắm. Cây bút em vẫn cầm trong tay nhưng có điều nó đã trở thành một cây bút bình thường như bao

cây bút khác. Em vẽ thử một con mèo nhưng con mèo vẫn đứng im như mọi hình vẽ. Bây giờ em mới để ý đến quang cảnh xung quanh. Em đang nằm giữa một bãi đất (nhờ có ánh trăng mà em biết được điều đó). Sương đêm lạnh thấu da thịt. Lâu đài, người ở... mà em vẽ ngày hôm qua đã biến mất. Sung bỗng cảm thấy hối hận vô cùng. Giờ đây em lại trở thành một đứa bé lang thang không cha không mẹ, thân phận nghèo hèn. Cây bút sẽ là một vật để đánh thức lại những kỉ niệm buồn của Sung. Tất cả đã xảy ra như một giấc chiêm bao.

Nguyễn Thúy Hằng – THCS Trung Vương, Hà Nội